

MEMBRO DEL
MUNICIPAL
MADRID

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL SENYOR ESTEVE ESTIUEJANT

—Sembla mentida, som gairebé a gener, i quin bon temps que fa.

El sufragi universal i net

Mentre la gent espera les futures eleccions espanyoles, la premsa discuteix el problema del sufragi. Les discussions sobre aquest tema tenen el caràcter d'un vermut electoral. Encara no està preparat el dinar a la cuina política. I perquè els impacients vagin entretenint-se, els diaris els serveixen unes olivetes en forma de polèmica sobre l'organització del sufragi.

La premsa de dreta, ensenyant una orelleta molt llarga, demana el vot corporatiu. Fa veure que el demana com a garantia d'una veritable representació del poble a les Corts futures. Segons els dretistes, el sufragi universal no és capaç de donar aquest resultat. I per reforçar els seus arguments, recreen l'exemple dels típics Parlaments espanyols, sortits de la falsificació.

Francament direm que dins l'Estat espanyol no està plantejat el problema de l'organització del sufragi. El problema de debò és l'existència del sufragi. El sufragi efectiu, fins ara, no ha existit, amb l'excepció d'alguns trossos del territori peninsular. No es pot dir que a Espanya hagi fracassat el sufragi universal, per la raó que encara no ha funcionat. La falsificació que n'han fet els polítics, no és motiu per condemnar el sufragi universal, que és, avui més que mai, el sistema electoral predominant en el món.

No cal substituir el sufragi universal pel sufragi corporatiu. El que cal és que el sufragi universal sigui net. Si la netedat és mitja vida per al cos humà, és la vida entera per al cos electoral. Tots aquells que de bona fe vulguin regenerar el sufragi, no han d'escarrassar-se a reformar-lo. N'hi ha prou amb netejar-lo. Nosaltres estem pel sufragi universal. Universal, però net.

Una corrent conservadora?

Macdonald i el partit laborista han perdut les eleccions, i l'Anglaterra és regida, des del dimarts, pels conservadors. Als Estats Units ha sortit triomfant Coolidge, republicà, contra Dawis, demòcrata. Coolidge és conservador, proteccionista i advers a la participació d'Amèrica en la Societat de Nacions. El senador La Follette, germanòfil, però de tendències socialistes, ha arribat, en la cursa presidencial, en tercer lloc. A França diuen que el gabinet Herriot no està molt ferm.

S'ha produït, inesperadament, una corrent conservadora? Coolidge governava ja els Estats Units, i Coolidge ha anat sol a la lluita contra demòcrates, progresistes i comunistes. Tres candidatures d'esquerra contra una de dreta. Escrivim dreta, situant-nos dins de la política americana, perquè l'Amèrica del Nord és una república federal, on cada Estat és autònom i cada ciutadà lliure. No hi ha més que la qüestió social que separa l'evolució dels Estats Units de l'evolució europea. Terra d'immigració, terra, per un cantó, d'individualisme econòmic, llençat en la més brava i justa lluita per la vida, i de «trusts» per un altre, en lloc el capitalisme i l'economia lliberal té tanta força. Però els partits socialistes estan criats, s'organitzen i ja voten. Es qüestió d'anys, i de que la societat ianqui arribi a maduresa.

Restarà la victòria conservadora d'Anglaterra. El feixisme italià la considera com a pròpia, col·locada en el temps immediat, és certa, però hi ha un fet ostensible i transcendent. El poble anglès desitja la política de votació, la política de dos grans partits, i el partit lliberal ha estat enfonsat. Els conservadors, són conservadors nets. Els lliberals, es fan laboristes. Dintre d'un any, de dos, de quatre, dels que es vulguin, els laboristes seran poder.

Aquesta profecia és fàcil, i no som únics a fer-la. Lloyd George ja l'ha llençada, reconeixent que els successors fatals dels conservadors seran els laboristes, rendits els lliberals a una agrupació sense eficàcia parlamentària.

Aquests lliberals, poc a poc, es fusionaran amb els conservadors, els uns, amb els laboristes els altres, segons afinitats. I, aleshores, les dues Anglaterra, la vella i la nova, es trobaran enfrontades; 7.000.000 de vots han tingut els conservadors; 5.300.000 els laboristes; els lliberals 2.400.000. Els lliberals, desplaçants, decidiran. I comptis sempre amb que les eleccions s'han fet en les millors condicions, absolutament favorables an els conservadors.

En les veleïtats de la política, poden haver-hi alts i baixos, com ara. El permanent, en el progrés de doctrines i d'eficàcia popular, és que els laboristes han estat poder, són el partit oficial d'oposició i seran govern a la caiguda dels conservadors.

PARADOX

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA PRÈVIA CENSURA
MILITAR

Un avenç de la dreta que no és una reculada de l'esquerra

El resultat de les eleccions angleses, examinat detingudament a través de les xifres electorals, apareix com una victòria dels conservadors i com una derrota dels lliberals i dels treballistes. Numèricament, els més derrotats són els lliberals. Però com que la lluita veritable estava entaulada entre els conservadors i els laboristes, i aquests ocupaven el Poder, la grossa majoria obtinguda pels conservadors representa políticament una derrota del Partit del Treball. Tot això és veritat, i no volem apel·lar a les matemàtiques tendencioses per a desvirtuar-ho.

Però si ens fixem en el nombre de vots de cada partit, comparat amb el de les eleccions anteriors, i tenim en compte el número de districtes on han lluitat ara i on lluitaren abans els partits competidors, ens adonarem que la dreta burgesa ha avançat en vots, prenent-los en part del partit lliberal, i que l'esquerra obrera, no solament ha conservat les seves posicions, sinó que les ha millorades. De manera que si bé es pot dir que ha avançat la dreta, no es pot dir que hagi reculat l'esquerra.

Es veritat que no tots els vots d'augment obtinguts pels laboristes en aquestes eleccions són en veritat vots guanyats. Cal tenir en compte que ara han lluitat els laboristes en molts més districtes que en les eleccions anteriors. I això fa créixer la suma dels vots, sense que representi adquisició de nous adeptes. Però fins descomptant de l'augment laborista els vots obtinguts en els districtes on ha lluitat ara i no havia lluitat l'any passat, queda un marge d'avantatge que demostra la consolidació de la força del Partit del Treball.

Tampoc seria just el creure que tots els vots de menys dels lliberals, comparativament amb els de les eleccions anteriors, són vots perduts pel liberalisme. No s'ha d'oblidar que al revés del partit del Treball, el partit lliberal ha lluitat ara en molts menys districtes que l'any passat. I això porta ja una minva important en la suma total dels vots.

Nosaltres creiem que en les últimes eleccions angleses hi ha hagut realment una part d'antics electors lliberals que, esporuguits per l'espectre vermell de Moscou, han votat per als conservadors, però creiem també que una gran part de l'augment dels vots conservadors ve de la major xifra de votants. Són, en certa manera, electors nous aquells que han fet créixer la suma dels vots de dreta.

Com a homes d'esquerra, ens alarmaríem una mica si l'avenç conservador coincidís amb la reculada esquerrista. Però aquesta no existeix. Allò que passa, en realitat, és que les forces intermèdies es polaritzen, ajuntant-se als grups extrems. Aquest fonòmen no significa la victòria de la reacció social i política. Més aviat representa el preludi d'una gran batalla general que es veu venir.

FULMEN

L'Unamuno i En Blasco Ibáñez

Entre les candidatures presentades per a l'elecció de Junta Directiva de l'Ateneu de Madrid, hi figura la de don Miquel d'Unamuno i don Vicents Blasco Ibáñez, com a president i vice-president, en ordre respectiu.

Donat el relleu que d'un temps en aquesta part han pres aquestes dues figures, sobretot l'Unamuno, és indubtable que ocuparan, per elecció sincera, els dos alts càrrecs.

Ens plau que Madrid sàpiga estimar com es mereixen els pocs homes eminents d'Espanya.

Noves "internacionals"

No hi ha dia que passi sense un plany de la situació del món. Arreu mals humors i convulsions i cataclismes; crèdits nacionals que s'ensorren, pobles minúsculs que són esclavitzats o tracten de deslliurar-se, masses humanes que emigren o es decandeixen...

Aquests múltiples dolors són tan mundials com el contrast que li fan les escandaloses opulències i les joies desbordants dels set pecats capitals. La situació del món és avui una tragèdia amb música de jazz-band.

Però no és interessant que el món hagi arribat a tenir una «situació»?... Sabem que existeix aquesta situació perquè la sentim, però no la entenem. I és tan fonda la sensació que en tenim d'aquest ordre internacional de causes i efectes, que sembla de vegades que el món és una sola ciutat amb un «casco» antic que és Europa, un eixamplis a Amèrica i uns suburbis a l'Àfrica i a Assia. I dues nacions que fan guerra ens semblen ara dos veïns que avaloten tot el carrer...

Al món se li descobreixen «situacions» perquè se li va formant una consciència i va adquirint una unitat que acobla i espiritualitza un garbuix d'interessos, sentiments i idees de molts grups d'homes.

Les ocasions de que el món assolís aquests estats de consciència i de coneixement han existit sempre, però mai han arribat com ara a cristal·litzar en una força imperativa perquè els interessos nacionals, els perjudicis de casta, totes les males passions ètniques, dreçaven barreres i contraforts. L'esperit, viatjava abans en diligència; ara s'extén pel mitjà del ferrocarril i de la radiofonia, i encara no se n'apre arriba a l'hora... La matèria i l'esperit, la guerra i la pau, lliuraran la darrera batalla en l'aire lliure...

* * *

La misèria d'Alemanya ens ha fet a tots una mica més miseriosos i les inquietuds soviètiques ens han tornat també més inquiets. Els catòlics intel·ligents giren els ulls anguniosos cap a Roma. Cada petit món nacional és un planeta vibratori en l'univers de totes les coses humanes.

Car el progrés adquireix un sentit internacionalista i la civilització un contingut democràtic. Llibertat, igualtat i fraternitat de pobles.

Una mica tard comprenen els polítics burgesos que la pobresa de mig Europa empobria a l'altra meitat i que el dret que té un poble a viure és més fort que tots els odis que hagi pogut remoure.

Per això s'ha fet l'emprestít a Alemanya, i, per això mateix, França la gran, l'acèrrima acreedora de Rússia, reconeix suara la república soviètica i pacta amb els seus productors.

La reincorporació de més de dos cents milions de sers humans al corrent mundial de treball i de consum, facilitarà el retorn a la normalitat econòmica i acce-

Acaba de
publicarse

El Año en la Mano

Almanaque - enciclopedia
de la vida práctica para
1925

PRECIOS: Rústica. . . . . Pesetas 1'50
Encuadernado . . . . . 2'—

lerarà la marxa de les idees pacificadores.

Els Estats tenen la seva Internacional en la Societat de les Nacions. Einstein i Bergson preparen a Ginebra la Internacional dels intel·lectuals, i Herriot predica a Boulogne, davant dels delegats de vint nacions, la Internacional de les es-querres polítiques.

El crít de Marx i Engels, conserva, doncs, encara tota la seva màgica i co-rratjosa influència.

I els treballadors de tot el món unint-se, foren profetes, apòstols i precursors.

GLICINI

D'ELECCIONS

Fa tant temps que no he votat que fins me'n moro de ganes; per tal d'usà el vot sagrat fora capaç, la veritat, de votà un toca-campanes. Oh, dies bells d'eleccions, de moment i bullici, de discursos a trompons, de pasquins i cartellons que trasbalsen el judici, al' potsèr no us veuré mes pel camí que va la cosa; jo que he complert amb excés amb aquell dret que el Progrés a les mans de l'home posa; que ja fa trenta anys cabals d'ençà que el vot varen dar-me; les eleccions generals, provincials, municipals, mai no han trobat a faltar-me, tant el vot em fa il·lusió i odió als seus adversaris, que d'un Centre molt bo só només que per la il·lusió de votar compromissaris quan es renova el Senat, perquè crec que em moriria de votar-se un candidat i trobar-me d'un plegat que el vot per no r'è em servia. Ja feia eleccions d'infant segons la mare contava; i després, en ésser gran, el meu debut de votant amb gran desfici esperava. Amb això anireu veient si em toca tenir paciència amb els temps que van corrent;

un elector tan vehement obligat a l'abstinència!

I com si no en tingués prou passò els ulls per als diaris i trobo que fan foc nou movent un gros enrenou els anglesos temeraris.

Quines eleccions, senyors, més maques i més renyides, quin triomf els conservadors mercès als bons oradors... i a les peles repartides.

Car crec que allí com aquí el diner sol anà en dansa, quan manquen vots a desd'í i es troba qui els vol cedí, esclau vil de la pitansa.

Com hauria jo votat de sé a l'Anglaterra trista!

Per quí, dieu? Ai, carat, per qualsevol candidat dels del partit laborista.

I no m'haguessin vingut a veure si em decantava, car el comprador barrut ja seria geperut de la norma que li dava.

Jo vull el vot per mi sol que sóc home de consciència;

el servo net com el sol, i si algú pendre-me'l vol que es carregui de paciència.

Segons sembla, molt aviat hi haurà eleccions a Espanya;

ja tinc el vot preparat, però no estic disposat a que em donguin la castanya.

Vull homes bons, escollits entre els homes de primera,

homes nous, de nous partits, que estiguin ben decidits a governar de primera.

Pels polítics més triats, pels d'història immaculada i d'estudis carregats,

de sa llar arrabassats, tinc un vot i una abraçada

FLOX

En Fournier cap al P. U. P.

Copiem de *El Heraldo de Madrid* aquest interessant solt referent a la no menys interessant consecució que fa l'interessantíssim P. U. P. amb la personalitat d'en Fournier que és d'un gran interès:

«L'ex-director general dels Registres, ex-amic de Bugallal i ex-diputat a Corts, En Juli Fournier, després de pensar-ho molt (més d'un any) s'ha decidit, segons contenen els periòdics catalans, a ingressar a la Unió Patriòtica.

A això l'han mogut els amistosos consells d'alguns ex-companys seus, que lamentaven que tan rellevant personalitat es conservés inactiva en aquests moments en que sembla que va a assolir-se la regeneració política d'Espanya.

Per ingressar a la Unió Patriòtica el senyor Fournier, seguint les instruccions del Directori, ha fet dexa de l'etiqueta bugallista que havia circulat sempre pels camps de la seva vida política i ha abjurat de tots els seus errors. Sembla, demés, que el senyor Fournier, volent imprimir a la seva gent de segell d'exemplaritat, pensa dirigir als seus antics companys un manifest, en el qual es farà història de les concupiscències electorals de l'antic règim i s'oferirà a amics i desconeguts per a treballar activament a favor del districte, del Rei i de la pàtria.

L'actitud del senyor Fournier ha estat molt elogiada a Torroella de Montgrí i altres pobles pròxims.»

NOTES D'UN ESTIUJANT

II

L'estat d'un poble

Vareig passar alguns dies sense visitar-ne cap més, donant el cas de que amb el transcurs dels quals m'amistançés amb diferents joves del poble, essent convidat per un d'aquests per a visitar una agrupació que té el nom de «Recull», a la que hi condueix una escala bastant pesada. A l'arribar a dalt prompte em vaig distreure dels pesats graons, degut a l'amable i carinyosa rebuda que van fer-me tots els presents al salonet, mostrant-me una bonica, però petita, biblioteca en la que hi havia bastants llibres, encara que alguns de molt poc valor.

Després varen notificar-me que tant

el local com la biblioteca sols neixien i que ambdós eren fruit de la seva constant activitat. Seguidament vareig passar a un altre local on hi ha la redacció de la revista del mateix nom, de la que me'n van mostrar alguns números en els que hi vareig trobar molt poca cosa profitosa per al llegidor.

Aquesta agrupació té un caràcter totalment diferent de les anteriors, puix en ella no hi ha vici, però és lamentable que els seus esforços no donguin bon fruit al poble, puig sols s'immiscir-se'n amb coses que la ciència desfà d'una manera clara.

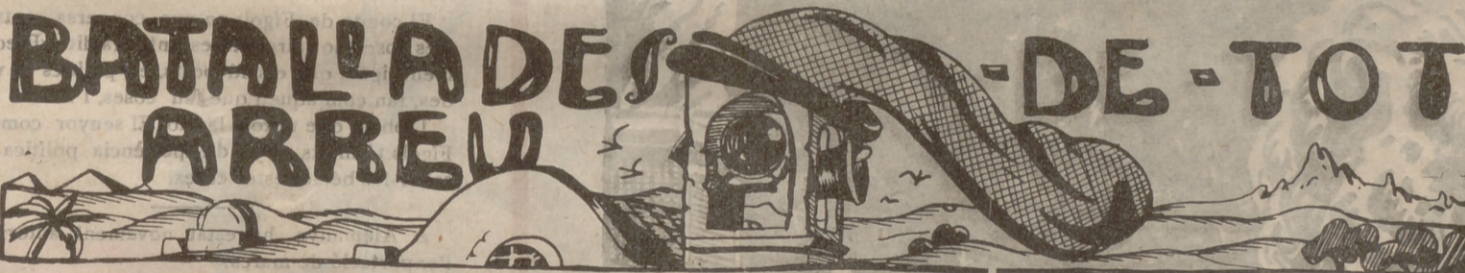
Pocs dies després, anant a donar un tomb per diferents carrers de la vila, vareig parar-me davant d'una Societat en la que hi havia un rètol amb el nom de: «Fraternidad Republicana». Aleshores, inspirat amb el gran sentit d'aquestes paraules, no vaig poder menys que entrar, però, als pocs moments, degut a l'aspecte lúgubre del local, vareig comprendre que no estava gaire acertat aquell títol. Per a convènc'm vaig acostar-me a un jove que tenia al meu davant, preguntant-li el que era aquella Societat, contestant-me lo següent: «Aquesta societat està formada per vàries de petites, per això a la unió de totes en diuen fraternitat, però, desgraciadament, no hi ha estat mai entre els homes, puix aquests sols fraternitzen amb l'alcohol i les cartes, per a les quals, a més del local en que estem assentats, hi ha destinat el primer pis.»

L'explicació del jove em va decepcionar, però, a pesar de tot, vaig preguntar-li: No hi ha aquí cap indici de biblioteca?

La pregunta va sorprendre de moment al meu improvisat amic, però prompte reaccionà, i una mica avergonyit va mostrar-me un petit recó que hi havia sota l'escala, en el que es veia un diccionari bastant important i alguns altres llibres, els quals sols servien per a que les aranyes i demés insectes hi poguessin realitzar ses quotidianes labors, no sabent la majoria dels concurrents que hi fossin.

Fou tan gran el desengany sofert en aquesta societat, que fins volia deixar de visitar les demés, però, a fi de poder fer-ne una nota clara i concisa, procuraré continuar.

B. C. A.

PETIT PROEMI DEL CAMPANER

Avui, llegidor, et portaré a viatjar. No et sàpiga greu això. A Espanya no passa res, res d'interessant per a nosaltres. No facis cas de lo que diu tothom, de que passaran coses grosses, a Espanya mai passa res. Potser constitueix un cas únic al món un país tan feliç com Espanya.

Es clar que a tu t'han dit que si ara, que si després, que si allò, que si allò altre. Es clar que t'han dit que ara és la nostra—la de qui?—que tinguis paciència i et divertiràs. Però això són calumnies, xatarderies de quatre alarmistes. Vivim en el millor país del món, tinga-ho ben entès. Però com un país així no és interessant, anem-se'n cap a terres més inquietes, que ja ens convé la renovació d'aires.

ELS COLOMS DE TRAFALGAR SQUARE

Quan un turista parla de coloms és de clixé que retregui els coloms de la plaça de Sant Marco a Venècia. Mai, en canvi, ens parlarà dels coloms de Trafalgar Square a Londres. I, no obstant, Londres és una ciutat més interessant que Venècia. Venècia és una ciutat pel turista, l'abominable turista que viatja amb una dona lletja, una filla estúpida com una bicicleta i una Kódak; el turista que s'endú paper timbrat de tots els hotels on passa uns dies i escriu a cada població que arriba quaranta postals a les amistats.

Venècia és un país de cromó, de cromó d'òpera. Té un romanticisme d'acordeó que agrada molt, després de dinar, als burgesos: les gòndoles, els

canals misteriosos i ombrius, el Carnaval, Chopin i la Georges Sand, Otel lo i Desdèmona, Miquel Zevacco, el mestre Millán, el Rialto, el pont *dei sospiri*, els Ploms, el sol d'Itàlia, la lluna i les estrelles, i tota la demés requincalla romàntica que tant plau, com a guardarropia i *attrezzo*, als pintors d'història.

En canvi ningú ha dit que Venècia fa una pudor que empesta. Ningú ha dit que lo únic agradable

Trafalgar Square

de Venècia és el Lido, una platja elegant que, sortosament, no té història.

Londres, amb la seva boira, és un país més amable, més silenciós, més recollit, més propici a l'estudi. I les mateixes colomes de Trafalgar Square són unes colomes que no fan escàndol, que volen com en una al·legoria de Dante Gabriel Rossetti.

DE LA XINA

A la Xina es barallen ara dos exèrcits: l'exèrcit A i l'exèrcit B. Comanden aquests exèrcits el general A i el general B. Sembla que això és lo que, actualment, interessa més de la Xina. A nosaltres no ens interessa, però. Nosaltres creiem

Una orquestra típica

que tots els generals del món estan tallats pel mateix patró.

A nosaltres ens plau, mentre a la Xina hi ha guerra, contemplar aquests tres musics tan característics. I somriure...

UNS SALVATGES

Heu llegit tots vosaltres, segurament, el llibre de Daniel de Foe *Robinson Crusoe*. L'heu lle-

git en la vostra infantesa o en la vostra joventut. Després l'heu oblidat

Torneu-lo a llegir que no us recarà. Els llibres d'aventures són, avui com avui—que estem podrits per una literatura de *cabaret* idiota—una de les lectures més sanes.

Els salvatges de Nova Guinea.—Un carrer.

Torneu a llegir el *Robinson...* o aneu-se'n a fer un viatge a la Nova Guinea. Per aquestes fotografies que reproduim, creiem que l'obscur poblat

Els salvatges de Nova Guinea.—Una casa.

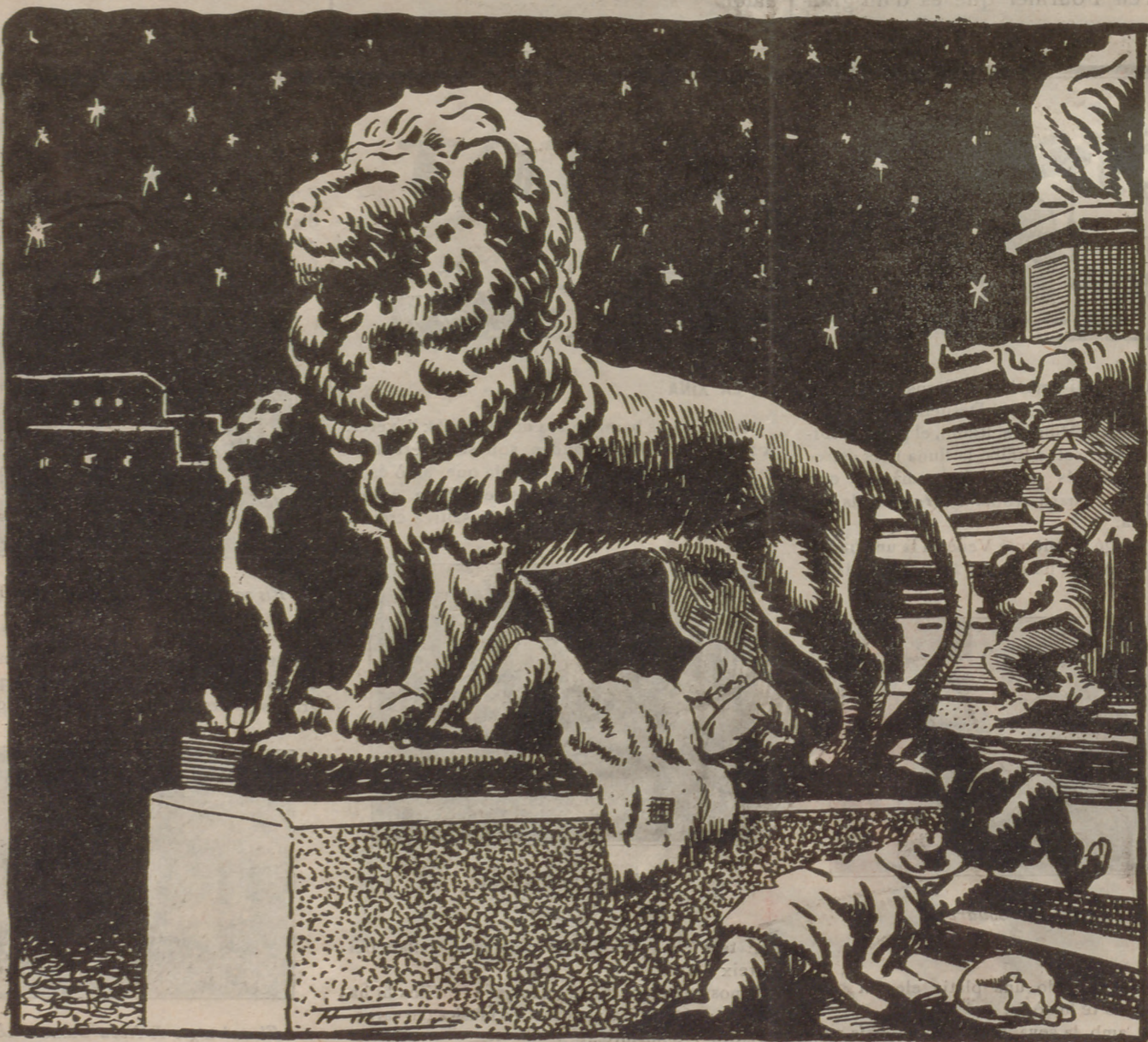
d'aquests salvatges és més interessant, curiós i notable que París, Berlín, o qualsevol altre dels dits focus de civilització!

RESIGNACIÓ

—Si em deixo tallar la cua? Que me la tallin! Tampoc em serveix de res!

LES CASES BARATES

—Més barata i ventilada que aquesta!

La federació de la Premsa Madrilenya ha celebrat un banquet dedicat als companys de províncies que assistiren a l'assemblea de la Federació de la Premsa.

En els discursos que es pronunciaren es demanava la supressió de la censura.

Creiem que pel bé del país en general i pel propi bé del Directori, la censura deu aixecar-se com més aviat millor.

En les eleccions britàniques el partit laborista ha guanyat vots i ha perdut les eleccions. El govern de Macdonald ha estat derrotat amb tot i representar genuïnament l'autèntica democràcia britànica.

Si en altres països és celebressin eleccions com cal, estem segurs que caurien molt més aviat els governs, que no sols no són demòcrates, sinó que actuen contra la voluntat de llurs pobles.

El govern francès ha reconegut *de jure* el dels Soviets i ha suprimit l'ambaixada del Vaticà.

Són dues coses verament simpatitzants pel caire demòcrata i esquerrista que tenen.

La supressió de l'ambaixada del Vaticà és una cosa molt sèria, vista amb bons ulls per tots els francesos. I nosaltres no cal dir com ens plau i com voldríem que aquí fos igual.

A Romania foren detinguts dos ministres falsificadors de passaports.

Aquí és falsifiquen les notícies, els honors, la vida, o sigui les subsistències, ens han falsificat les esperances, i el pa, i el vi, i els ous, i no es deté a ningú per totes aquestes coses.

Aquí és a Xauxa que és un país molt gran.

Cada dia es van tirant més barraques a terra i van quedant pobres al carrer, que amb la fresca que ja fa no és fer-los-hi cap gràcia.

Però el baró de Viver tan tranquil. Els disgustos dels pobres que els ensorren el niu dels seus afanyos no l'espantaran gaire perquè, si bé té una riquesa material, la riquesa d'ànima no li hem vist mai.

Al Brasil s'ha sublevat part de la esquadra.

En quasi tot el món és nota una agitació o altra, que, sigui com sigui, sempre vol dir vitalitat, energia, ànima que vibra, poble que sent i pensa.

Els països morts dormen eternament en una son beatífica i corruptora.

El comte de Figols en una conversa, entre altres coses no gaire interessants, ha dit: «Efectivament igual que els advocats, els polítics de vegades, fan com aquell que fan coses, i no fan res.»

Trobem que té tota la raó. El senyor comte de Figols té molts anys d'experiència política i pot saber-les bé aquestes coses.

A Alemanya ha estat novament autoritzada l'exportació de marcs.

Ho notifiquem perquè si els clericals, els clergues i les comunitats religioses en volen tornar a comprar, ho sàpiguen. Potser encara hi podran fer un negociet, o, quan no, podran ajudar una miqueta més als alemanys.

A França—la bella, la dolça i la forta França—s'ha presentat a la Cambra de Diputats un projecte de llei per a suprimir els títols nobiliaris.

A França són gent seriosa i com cal, i la noblesa la duen al cor i no en un títol. Ben al revés d'altres països, on la faroleria encara fa estralls.

En Lerroix parlant amb alguns periodistes barcelonins ha dit que encara que no ho sembla, ell ha estat federal de tota la vida i que quan governi proclamarà tot seguit l'Estatut Federal.

Té la paraula aquell poeta aragonès que va dir al final d'un famós sonet:

Lástima grande que no sea verdad tanta belleza

Ha començat la desfilada a la Junta de l'Exposició de Barcelona; per ara se n'han anat en Bassegada i en Solá i Sert, esperant-se altres dimissions,

Es que tenen d'entrar a la Junta nous elements més adictes a la situació?

Bé podria ésser, car es diu que el president de la Mancomunitat aspira a presidir la Junta de l'Exposició.

Sort que està morta i soterrada la vella política, que sinó...